

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 789/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sadu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 października 2023 roku w sprawie II K 1045/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy:</p> <p>1. zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako paserstwa umyślnego, podczas gdy z prawidłowych ustaleń poczynionych przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	

Sąd pierwszej instancji wynika, że oskarżony dopuścił się paserstwa nieumyślnego, tj. czynu zabronionego uregulowanego w art. 292 § 1 kpk;

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływy na treść orzeczenia, a mianowicie błąd co do kwalifikacji strony podmiotowej, tj. przyjęcie, że oskarżony działała umyślnie i w związku z tym dokonanie przez Sąd subsumpcji art. 291 § 1 kpk., podczas gdy oskarżony działał w przeświadczeniu, iż sprzedawana rzecz nie została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, chociaż na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, na co wskazują przede wszystkim fakt, iż oskarżony nabył przedmiotową łódź od mężczyzny, którego kilkukrotnie spotykał wcześniej na zbiorniku

wodnym i w związku z tym postrzegał jako jednego z wędkarzy, który – podobnie jak oskarżony - spędza swój wolny czas na wędkarstwie oraz zachowanie oskarżonego po nabyciu przedmiotowej łodzi, tj. brak podejmowania działań zmierzających do usunięcia cech identyfikacyjnych nabytej łodzi oraz umieszczenie tejże łodzi na podwórku, w miejscu które co do zasady jest widoczne dla osób postronnych, co zaprzecza chęci jej ukrycia, gdyż oskarżony nie miał świadomość, iż przedmiot został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, co winno prowadzić do subsumpcji art. 292 § 1 k.p.k., ponieważ w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie można przyjąć, że oskarżony miał świadomość, iż nabywa rzecz uprzednio uzyskaną za pomocą czynu zabronionego;

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia. Mają one instrumentalny charakter, ukierunkowany na zdezawuowanie orzeczenia.</p> <p>Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na całokształcie okoliczności ujawnionych w sprawie. Oznaczało to, że sąd rejonowy dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego.</p> <p>Natomiast fakt, iż temu ostatniemu dowodowi odmówił wiarygodności nie oznacza, że sąd weryfikował przeprowadzony materiał dowodowy wybiórczo.</p> <p>Twierdzenia skarżącego obrońcy</p>		

sprowadzające się do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych oraz koncentrujące się na zakwestionowaniu przeprowadzonej oceny zebranych dowodów (wskazujące na jej rzekomą wadliwość spowodowaną dowolnością wyprowadzonych wniosków), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania sądu I instancji. Sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompleksowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez sąd rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Apelujący

w żadnej mierze nie zdołał skutecznie wykazać, aby rozumowanie sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było nietrafne, bądź nieracjonalne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji, po ich gruntownej analizie i zestawieniu z materiałem dowodowym, opierają się wyłącznie na odmiennej, subiektywnej i selektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu zrealizowania znamion czynu określonego w art. 291 § 1 kk pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje sądu rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, a nade wszystko zostały wyczerpująco i rzeczowo – z uwzględnieniem

wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.

Dlatego końcowe
wnioski wynikające
z analizy wyjaśnień
oskarżonego nie
mogły być inne od
zaprezentowanych
przez sąd rejonowy.

Słusznie tenże sąd
uznał, że
wyjaśnienia
odnośnie
okoliczności nabycia
łodzi – i w tym
kontekście
świadomości
oskarżonego co do
jej pochodzenia -
są nieprzekonujące
i stają w ostrej
sprzeczności
względem zasad
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
przeciętnego
uczestnika
powszechnego
obrotu
gospodarczego.

Powszechnie
wiadomym jest, że
tak jak przykładowo
przeniesienie
własności
nieruchomości
wymaga specjalnej
formy (akt

notarialny), tak
zwyczajowo
przeniesieniu
własności łodzi
(pojazdu w ruchu
wodnym)
towarzyszy, co do
zasady, przekazanie
razem z rzeczą
dokumentów
związanych z tym
sprzętem (w
przedmiotowej
sprawie nie był
to wymów prawny).
Minimalnym
natomiast
wymogiem jest
sprawdzenie danych
osoby, z którą
ewentualnie
podpisujemy umowę
kupna-sprzedaży,
poprzez oględziny
dokumentu ze
zdjęciem. W
przedmiotowej
sprawie osoba
widniejąca na
umowie okazanej
przez oskarżonego
jako sprzedający tj.
obywatel (...) „P. O.
s. (...) ur. (...) w
K. legitymujący się
paszportem (...) –
prawdopodobnie w
ogóle nie istnieje,
bo po pierwsze:
nie odnotowano, by
osoba o danych P. O.
ur. (...) przekraczała
polską granicę (w
dokumentach
widnieje osoba o
takim imieniu i
nazwisku, lecz
urodzona w innej
dacie), a po drugie:
(...) paszportem o

danych (...)
posługiwał się w
Polsce ktoś inny
(niejaki O. M. k.64,
90).

Sąd odwoławczy w
całej rozciągłości
popiera rozważania
sądu meriti, że
na łodzi, którą
nabył oskarżony
znajdował się dość
wyraźny napis
wskazujący na
poprzedniego
właściciela (a
przynajmniej
jednego z nich),
która okoliczność
co najmniej winna
wzbudzić
podejrzenia w
świadomości
oskarżonego, który
jest nie tylko
wieloletnim
wędkarzem, ale
również
funkcjonariuszem
Policji, który
przecież z racji
wykonywanego
zawodu miał/mógł
mieć styczność (np.
wiedza od „kolegów
po fachu”, własne
czynności służbowe)
z przestępczymi
czynami takimi,
jak przedmiot tego
postępowania.

Jest to sytuacja
tak oczywista, że
wykazywanie, iż
oskarżony z
przyczyn
eksponowanych w
czynnościach

obrońców
(twierdzenia, że w przeszłości także dokonał sprzedaży łodzi i nie legitymował się żadnymi dokumentami odnośnie prawa własności, że widywał na zbiorniku wodnym osobę zbywcy łodzi, który przypomnieć należy, nie figuruje w ukraińskiej bazie danych), nie był zainteresowany żadnymi dokumentami dotyczącymi pochodzenia łodzi, jest całkowicie bezzasadne i niecelowe dla polepszenia sytuacji procesowej oskarżonego. Z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, jakimi właściwościami poznawczymi, jakim poziomem wiedzy i doświadczenia oraz innymi cechami, legitymował się kupujący od niego łódź człowiek, toteż wniosek jest jeden: w/w nie zażądał żadnych dokumentów wskazujących na prawo własności, bowiem wspomniane cechy znajdowały się na „niskim” poziomie.

Zwłaszcza, jak na tą okoliczność nałoży się fakt, że przekazane klucze do kłódek znajdujących się przy tej łódce, nie należały do kompletu (nie pasowały), a oskarżony nawet tego nie sprawdził. Ponadto świadek P. M. (1) spójnie z protokołem oględzin, i dokumentacją zdjęciową wskazał, że łańcuch cumujący łódź był przecięty, a obie kłódki wisały przy części dziobowej łódki. Prawnie relewantne jest dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego, od kiedy łódź z uwagi na swe gabaryty wymagała, czy też nie, zarejestrowania, zwłaszcza, że jak wynika z zeznań świadka K. B. w K. nr (...) jest praktykowane rejestrowanie łodzi.

Z zeznań bowiem świadka K. B., który należy do tego samego Koła (...), co oskarżony, spójnych z zeznaniami P. M. (2) wynika, że w przypadku, gdy osoba prywatna chce łódkę należąca do zasobu K. sprzedać

ma obowiązek przekazać kupującemu dowód rejestracyjny, lub ewentualnie w umowie uwzględnić fakt zagubienia. Jednakowoż świadek ten, jak też P. M. (2) zeznał także, że nie było praktykowane w ich Kole (...) sprzedawanie łodzi.

Skarżący natomiast utrzymuje, że oskarżony zawierając umowę sprzedaży działał w przeświadczeniu, że oznaczenia widoczne na łodzi wskazują na poprzedniego właściciela, jednak nie zostały one jeszcze usunięte przez sprzedawcę. Co najmniej dziwi w takiej sytuacji, dlaczego nie pokusił się o wyjaśnienie tego ze sprzedającym, zwłaszcza, że jak już wspomniano, jako doświadczony wędkarz i z racji wykonywanego zawodu policjanta, niewątpliwie winien się o to pokusić. Natomiast z zeznań świadka P. M. (1), którym słusznie dał wiarę sąd meriti wynika, że wędkarze zwyczajowo mają wiedzę po

oznaczeniach, która łódka do kogo należy.

Słuszne są także rozważania sądu meriti, że do transakcji doszło pod osłoną nocy, co istotnie sprawia, że o tej porze jest mniej potencjalnych świadków transakcji. Wiedza i doświadczenie życiowe wskazuje, że nie jest to sprzyjająca pora do kupna czegokolwiek na wolnej przestrzeni, zwłaszcza sprzętu mającego znaczne gabaryty. Nie wymaga większego tłumaczenia chociażby to, że wówczas jest ograniczona widoczność, toteż trudniej jest dokładnie obejrzeć przedmiot sprzedaży z różnymi tego późniejszymi konsekwencjami (np. wady rzeczy).

Ma też słuszność sąd rejonowy, że oskarżony wiedziony chęcią zakupu łódki określonej klasy po zupełnie nieadekwatnej (niższej) cenie niż rynkowa zrealizował przestępstwo określone w art. 291 § 1 kk. Z

uwagi na tę cenę dodatkowo winien mieć świadomość pochodzenia sprzętu z nielegalnego źródła i dlatego zaniechał prostych i podstawowych czynności, jakie są niezbędne przy zakupie w/w przedmiotu – godząc się na nielegalne jej pochodzenie.

Tej konkluzji skarżący przeciwstawia treść zeznań świadka K. B., który wskazał, że łódź nabyta przez oskarżonego „może kosztowała 1.000 zł”.

Tyle tylko, że uszło uwadze apelanta, że nie jest to stwierdzenie kategoryczne, podparte rozbudowaną argumentacją, w tym na jakiej podstawie świadek tak twierdzi. Jak też apelant nie dostrzegł, że świadek tak naprawdę, co sam przyznał, nie kojarzy modelu łódki, która jest przedmiotem niniejszego postępowania. Przemilczy natomiast sąd sugestię skarżącego, że świadek też by się „skusił” taką okazją.

Apelant pomija wreszcie tak istotne dowody jak zeznania świadka P. M. (2), który jest wiceprezesem Koła (...) nr. (...) w P. (...) Świadek ten oszacował wartość łodzi na kwotę 4.000 zł. Zważyć przy tym należy, że świadek zna modele łodzi, którymi dysponuje, wie w jakim są stanie, jak były eksploatowane i jaki czas znajdują się w zasobach instytucji. Toteż z większą dokładnością i w sposób przekonujący jest w stanie oszacować wartość mienia. W swych zeznaniach w/w drobniogowo wyjaśnił, dlaczego tak właśnie oszacował wartość łodzi

Okoliczność, iż początkowa cena miała być wyższa od ostatecznie ustalonej, opiera się przy tym jedynie na głoślownych twierdzeniach oskarżonego, nie popartych żadnym dowodem.

Marginalnie dość wygodnie dla swej racji oskarżony podaje okoliczności w jakich miało dojść do złożenia oferty

kupna łodzi – ustnie w rozmowie i bez świadków.

W kwestii natomiast dywagacji skarżącego, że oskarżony nie podjął kroków w celu ukrycia łódki czy też usunięcia jej numerów bocznych to zważyć należy, że z zeznań świadka P. M. (2), spójnych z zeznaniami interweniujących policjantów i materiałem w postaci protokołów oględzin i zdjęć wprost jednoznacznie wynika, że sporna łódka umiejscowiona była na dużej posesji, na jej końcu, za murowanym pomieszczeniem gospodarczym. Łódka nie była widoczna z drogi. Aby do niej dotrzeć należało przemieszczać się po zarośniętym polu, wzdłuż jednego z boków posesji. Funkcjonariusze policji oraz świadek musieli przejść znaczny odcinek drogi, by ją zobaczyć i nie mieliby szans jej ujawnienia, gdyby nie nadajnik zamontowany na łodzi.

Nawet żona oskarżonego, co wynika z jej zeznań, nie zauważyła łódki na swej posesji.

W kwestii natomiast ewentualnego usunięcia części napisów, to świadek wskazał spójnie z w/w materiałem dowodowym, że do takowego doszło (choć nie ustalono kto i kiedy dokonał usunięcia), a przypomnieć należy, że ma najobiektywniejszą i najbardziej szczegółową wiedzę na temat wyglądu sprzętu, którym dysponuje.

Reasumując: poczynione zatem przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe i sąd I instancji dokonał prawidłowej subsumpcji prawno – karnej czynu inkryminowanego oskarżonemu, uznając, że wyczerpuje on dyspozycję normy określonej w art. 291 § 1 kk oraz prawidłowo ustalił, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym. Sąd I instancji obiektywnie zbadał, czy oskarżony miał

wiedzę, że łódka będąca przedmiotem zakupu została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, ewentualnie czy miał świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z przestępstwa.

Również w tym zakresie ustalenia sądu orzekającego nie nasuwają żadnych zastrzeżeń.

W tym aspekcie Sąd dokonał przede wszystkim wnikliwej oceny wyjaśnień oskarżonego, weryfikując je w oparciu o pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. I tak sąd rejonowy w sposób prawidłowy skupił swoją uwagę m.in. na osobie niepotwierdzonego kontrahenta, jak też oskarżonego (jego kwalifikacjach, doświadczeniach zawodowych i wiedzy), okolicznościach w jakich doszło do zakupu, cenie zakupu, szacunkowej wartości rynkowej i sposobie przechowywania łódki.

A zatem, apelacja obrońcy

oskarżonego nie dostarczyła argumentów, które mogłyby prowadzić do zmiany kwalifikacji prawnej czynu.

W sprawie nie ujawniły się również okoliczności rzutujące na stopień winy, bowiem oskarżony nie jest dotknięty żadną dysfunkcją psychiczną, a tym samym prawidłowo postrzega rzeczywistość i mógł dać posłuch obowiązującemu prawu, czego nie zrobił. Stopień jego zawinienia jest zatem wysoki, a sam fakt, że lubi swoją pracę nie ma tu znaczenia, bowiem swym postępowaniem sam sprokurował sytuację, w której się znalazł.

Orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny są umiarkowane, współmierne do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz cele w zakresie prewencji ogólnej.
Sąd Rejonowy –

<p>przy wymiarze kar – miał na względzie zarówno prawidłowo ocenione i zwartościowane okoliczności obciążające, jak i łagodzące.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zmianę wyroku przez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako przestępstwa z art. 292 § 1 k.p.k. i wymierzenie oskarżonemu na tej podstawie kary grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;</p> <p>- względnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Apelacja okazała się niezasadna w stopniu oczywistym				
3.2.	<p>Zarzuty podniesione przez prokuratora:</p> <p>1.zarzut obraży przepisów prawa materialnego w innym przypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., tj. art. 33 § 1a pkt. 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. (a właściwie art. 4 § 1 k.k.) polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego D. W. kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, podczas gdy w stanie prawnym obowiązującym w czasie orzekania grzywna orzeczona na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności w przypadku przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. nie może być niższa niż 150 stawek dziennych bez zastosowania art. 4 § 1 k.k. nie jest możliwe wobec D. W. kary grzywny w ilości zaledwie 80 stawek dziennych;</p> <p>2.zarzut rażącej niewspółmierność kary orzeczonej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>1</p> <p># niezasadny 2</p>		

	<p>wobec oskarżonego D. W. w wymiarze 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy, w szczególności rodzaj naruszonego dobra prawnego jak też wysoka społeczna szkodliwość czynu oraz wzgląd na prewencję indywidualną i generalną wskazują, iż wobec oskarżonego należało orzec za przypisany mu czyn karę w wymiarze co najmniej 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara pozbawienia wolności w żadnym razie nie nosi cech rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli</p>				

z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, a co za tym idzie przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem takiej sytuacji w przedmiotowej sprawie nie sposób było się dopatrzeć.

W myśl regulacji zawartych w art. 53 kk Sąd wymierzając karę, winien baczyć, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględnić stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a także mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna sprawować kara, jak również potrzeby wynikające z dyrektywy prewencji ogólnej. Nadto, Sąd wymierzając karę powinien zwrócić uwagę na rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy.

W ocenie Sądu odwoławczego, ferując zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności płynące z treści art. 53 kk, nie pominął także żadnych z okoliczności mogących wpłynąć na korzyść

oskarżonego bądź ewentualnie obciążyć go, przy czym właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Zdaniem prokuratora wyrok, jaki zapadł w przedmiotowej sprawie przed Sądem Rejonowym nie odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu oraz rodzajowi naruszonego dobra, a przede wszystkim nie spełni zamierzonych celów wychowawczych i zapobiegawczych.

Argumenty apelanta są ważne, a podnoszone okoliczności zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Sąd odwoławczy zważył jednak, że wszystkie one dostatecznie już zostały zauważone i ocenione przez sąd meriti. Oskarżony nie wchodził w konflikt z prawem, na skutek ujawnienia się postępowania i wydania wyroku skazującego został wydalony z czynnej

służby, co jest dla niego realnie odczuwalną karą (być może najbardziej bolesną).

Przestępstwo jakiego się dopuścił jest dość powszechne, a prawidłowo sąd rejonowy ustalił, na tle okoliczności sprawy, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym.

Oczywistym jest przy tym, że ujawnione okoliczności na korzyść oskarżonego nie niwelują stopnia społecznej szkodliwości czynu, ale muszą być uwzględnione przy jego ocenie. W kwestii dobra w które godził, zważyć należy, że nie było one znacznej wartości. Łódka była eksploatowane przez 10 lat co na pewno wpłynęło na jej stan techniczny, jak wyjaśnił oskarżony wymagała by nakładów finansowych.

Reasumując powyższe: reakcja prawno-karna zastosowana względem oskarżonego w zaskarżonym wyroku w ocenie sądu odwoławczego

nie ma charakteru
rażącego w podanym
na wstępie rozważań
rozumieniu.

Orzeczona kara,
choć łagodna, nie
nosi jednak cech
rażącej
niewspółmierności
w sensie jej
łagodności,
szczególnie przy
uwzględnieniu
okoliczności
wymienionych
powyżej. Daje także
wystarczająco
mocne przekonanie,
iż spełni zamierzone
cele w zakresie
prewencji
szczególnej oraz w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej w
społeczeństwie

Uznając orzeczoną
karę za współmierną
do dyrektyw
płynących z art. 53
kk, sąd odwoławczy
uzupełnił podstawę
prawną skazania o
przepis art. 4
§ 1 kk, uznając
że obowiązująca w
chwili popełnienia
czynu ustawa
Kodeks karny była
względniejsza dla
sprawcy (chodzi
w szczególności o
zmianę treści art.
33 kk dokonana z
dnem 1
października 2023r.

o czym szerzej poniżej).			
Wniosek			
<p>o wymierzenie oskarżonemu kary za przypisany mu czyn w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. zawiesić na okres próby 2 lat, zobowiązując oskarżonego na podstawie art.72 § 1 pkt. 1 k.k. do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 6 (sześć) miesięcy,</p> <p>na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznając orzeczoną karę za współmierną do dyrektyw płynących z art. 53			

<p>kk sąd uzupełnił podstawę prawną skazania D. W. o przepis art. 4 § 1 kk w brzmieniu na datę 22 listopada 2022r., uznając że obowiązująca w chwili popełnienia czynu ustawa była względniejsza dla sprawcy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>- zmiana treści przepisu art. 33 § 1a i 2a kk, dokonana z dniem 1 października 2023r.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Od dnia 1 października 2023r., w sytuacji orzeczenia kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, minimalna ilość stawek - w sytuacji przypisania przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata – wynosi 150. Wobec D. W. orzeczono karę grzywny obok kary pozbawienia wolności orzeczonej</p>		

za czyn zagrożony karą do 5 lat pozbawienia wolności w ilości 80 stawek. Wcześniej, w szczególności w dacie czynu, Sąd mógł wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął – bez żadnych dodatkowych i obostrzających granic (podstawowe granice ilości stawek od 10 do 540 stawek pozostały bez zmian). Tym samym, tylko zastosowanie wobec oskarżonego ustawy Kodeks karny obowiązującej w dacie czynu tj. na dzień 22 listopada 2022r., pozwalało na utrzymanie w mocy rzeczony kary grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. ***Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji***

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wina, kara;		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
- wskazano w punkcie 3.1 i 3.2.;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- podstawa prawna skazania;		
Zwiąże o powodach zmiany		
Uznając orzeczoną karę za współmierną do dyrektyw płynących z art. 53 kk sąd odwoławczy uzupełnił podstawę prawną skazania o przepis art. 4 § kk w brzmieniu na datę 22.11.2022r., uznając że obowiązująca w chwili popełnienia czynu ustawa Kodeks karny była względniejsza dla sprawcy.		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt 3</p>	<p>Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk w zw. art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Oskarżony jest osobą w sile wieku, zdrową, ponosi standardowe koszty związane z utrzymaniem, ma możliwości uzyskania dochodu przy dołożeniu należytej staranności.</p>	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwalifikacja prawna czynu,		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana